

Sygn. akt VIII C 519/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

przeciwko A. S.

o zapłatę 1.514,88 zł

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 519/18

UZASADNIENIE

W dniu 9 stycznia 2018 roku powód (...) Spółka Akcyjna w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej A. S. powództwo o zasądzenie kwoty 1.514,88 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi niż maksymalne odsetki za opóźnienie określone w art. 481 § 2¹ k.c. i nie więcej niż 16%, od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem (...) Finanse Sp. z o.o. w G. w dniu 5 października 2014 roku umowy pożyczki, która miała być spłacona w 45 ratach tygodniowych. Pożyczkodawca pożyczył pozwanej pieniądze w kwocie nominalnej 1.000 zł, a kwota ta została przekazana pożyczkobiorcy po podpisaniu umowy i w miejscu jej zawarcia, tj. w domu pozwanej. W związku z opóźnieniem w spłacie rat pożyczki, pożyczkodawca wypowiedział pozwanej umowę pożyczki pismem z dnia 16 marca 2015 roku, a zgodnie z umową pożyczki po upływie 30-dniowego terminu wypowiedzenia, miał prawo dochodzić od pożyczkobiorcy całej niespłaconej wierzytelności oraz zapłaty odsetek maksymalnych za opóźnienie od przeterminowanego zadłużenia. W dniu 25 listopada 2016 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem ramową umowę cesji oraz porozumienie nr 1, na mocy których przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się: 1.190 zł tytułem pozostałego do zapłaty kapitału pożyczki, prowizji, oprocentowania nominalnego oraz opłaty za obsługę w domu, 90 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych zgodnie z umową oraz 234,88 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela od dnia wymagalności poszczególnych rat kapitału pożyczki, a po upływie

okresu wypowiedzenia także od wymagalnej przeterminowanej kwoty do zwrotu, do dnia 18 listopada 2016 roku (daty dokonania przez pierwotnego wierzyciela wyceny wierzytelności będących przedmiotem przelewu. **(pozew k. 4-8)**)

W dniu 5 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 42)**

Pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała legitymację czynną powoda oraz podniosła zarzut nieistnienia roszczenia w żądanej wysokości i jego nieudowodnienia. **(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 45-48)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. **(odpowiedź na sprzeciw k. 55-56)**

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2018 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się, został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości, wywodząc jak dotychczas. **(protokół rozprawy k. 61, zapis przebiegu rozprawy na płycie CD k. 63, e.p.o. k. 60)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 października 2014 roku pozwana A. S. zawarła z (...) Finanse Sp. z o.o. w G. umowę pożyczki pieniężnej nr (...), na mocy której udzielono jej pożyczki w kwocie 1.000 zł – pozwana potwierdziła otrzymanie takiej kwoty w gotówce, a kwota ta została przekazana pożyczkobiorcy po podpisaniu umowy i w miejscu jej zwarcia, tj. w domu pozwanej.

W umowie wskazano, że pożyczkodawca obsługuje klientów w ich własnych domach w przypadku skorzystania z opcji obsługi w domu. W przypadku wybrania takiej opcji pożyczkobiorca mógł wskazać najbardziej dogodny dla niego termin wizyt i terminy odbioru rat pożyczki przez przedstawiciela i pracownika (...) Finanse Sp. z o.o. Pozwana wskazała, że wyraża zgodę na takie wizyty w niedzielę o godz. 17.00.

Pozwana zobowiązała się spłacić otrzymaną kwotę wraz z prowizją za udzielenie pożyczki w kwocie 767,50 zł oraz prowizją za obsługę w domu w wysokości 230,96 zł, w 45 tygodniowych ratach po 45 zł każda, w terminach określonych w Harmonogramie spłat, stanowiącym integralną część umowy pożyczki. Nie wiadomo na kiedy strony ustaliły termin całkowitej spłaty pożyczki, nie wiadomo także jaki był harmonogram dokonywania spłat, jako, że nie został on załączony do akt sprawy. Pożyczka była oprocentowana wg stopy 6%. Całkowita kwota do spłaty obciążająca pozwaną wynosiła 2.025 zł.

W razie opóźnienia w zapłacie 1 raty przez okres przekraczający 14 dni, pożyczkodawca był uprawniony do wizyty windykacyjnej u pożyczkobiorcy celem ustalenia warunków spłaty zaległości, a koszt takiej wizyty określono na 80 zł. Opłata za wizytę windykacyjną mogła być pobrana 3 razy w odniesieniu do jednej umowy pożyczki i nie częściej niż 1 raz w miesiącu. Koszty wezwań do zapłaty wysyłanych do pożyczkobiorcy wynosiły 45 zł/szt.

W przypadku gdy pożyczkobiorca opóźnił się ze spłatą kwoty równej dwóm kolejnym ratom pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości, w terminie nie krótszym niż 7 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, zaś po wypowiedzeniu całe zobowiązanie stawało się wymagalne.

Za opóźnienie wierzyciel mógł naliczyć odsetki umowne w wysokości maksymalnej, tj. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższej niż 16% w stosunku rocznym. **(kserokopia umowy pożyczki k. 24-25, kserokopia kwestionariusza klienta k. 26-27, kserokopia zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodzie k. 28)**

A. S. naruszyła postanowienia umowne dotyczące spłaty powyższej pożyczki. **(okoliczności bezsporne)**

W dniu 10 lutego 2015 roku pożyczkodawca skierował do pozwanej przesądowe wezwanie do spłaty zadłużenia w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy, wskazując, że zobowiązanie z tytułu umowy wynosi łącznie 1.840 zł plus ewentualne odsetki za zwłokę.

Pismem z dnia 16 marca 2015 roku, doręczonym pozwanej 24 marca 2015 roku, pożyczkodawca wypowiedział pozwanej umowę pożyczki w związku z niespłacaniem rat w terminie, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia w wysokości 1.835 zł plus ewentualne odsetki za zwłokę.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2016 roku, doręczonym 28 sierpnia 2016 roku, pozwana została poinformowana, że z powodu zakończenia współpracy na terenie miasta K. przez firmę (...) Sp. z o.o., należności za spłatę pożyczki nr (...) należy wpłacać na podany rachunek bankowy pożyczkodawcy, a ponadto, że jej pożyczka przeterminowała się i kwotę 1.496,37 zł należy wpłacić w jak najkrótszym czasie; w razie pytań oraz opracowania nowego harmonogramu spłaty winna kontaktować się z kierownikiem rejonu (wskazano imię i nazwisko tej osoby oraz nr telefonu).
(kserokopia pisma z potwierdzeniem odbioru k. 29, kserokopia przesądowego wezwania do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 31-32, kserokopia wypowiedzenia umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 33-35)

W dniu 25 listopada 2016 roku (...) Finanse Sp. z o.o. w G. zawarła z (...) Spółką Akcyjną w Ł. umowę ramową przelewu wierzytelności, która miała dotyczyć przeniesienia wierzytelności z tytułu pożyczek zawartych przez cedenta, przy czym na podstawie tej umowy miały być zawierane Porozumienia o dokonaniu przelewu wierzytelności objętych wykazem, a wskazanych w Załączniku nr 3, zawierającym dane finansowe oraz inne informacje posiadane przez cedenta na temat dłużników, a także wskazanych w Załączniku nr 4, zawierającym wykaz wierzytelności będących przedmiotem przelewu.

W dniu 28 grudnia 2016 roku (...) Finanse Sp. z o.o. w G. zawarła z (...) Spółką Akcyjną w Ł. aneks do Porozumienia nr 1 z dnia 25 listopada 2016 roku do Ramowej umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 listopada 2016 roku, w którym wskazano, że wykaz poszczególnych wierzytelności stanowi Załącznik nr 1 do niniejszego Aneksu.

Powód sporządził pismo skierowane do pozwanej z wezwaniem do zapłaty po przelewie wierzytelności, wskazując w treści tego pisma, że na podstawie umowy cesji z dnia 5 grudnia 2016 roku wierzytelności pieniężne wynikające z umów zawartych z D. Finanse zostały przelane na rzecz (...) S.A. w Ł., przy czym zadłużenie na dzień 22 grudnia 2016 roku wynosi 1.524,75 zł i obejmuje nieuregulowaną kwotę zaciągniętego zobowiązania wraz z odsetkami i kosztami poprzedniego wierzyciela, a dot. umowy nr (...) z dnia 5 października 2014 roku.

Na karcie 23 akt sprawy załączono **wydruk**, który zawiera dane pozwanej, a także najprawdopodobniej dane dotyczące zawartej przez nią umowy pożyczki nr (...). Nie wskazano jednak czy wydruk ten jest wyciągiem z załącznika zawierającego wykaz wierzytelności będących przedmiotem przelewu, a ponadto nie wskazano jakiej umowy przelewu taki wyciąg z wykazu miałby dotyczyć czy też jakiego porozumienia do umowy cesji – kiedy zawartego i pomiędzy jakimi stronami; nawet przy założeniu, że jest to taki właśnie wyciąg i tak nie wiadomo z jaką umową należy go powiązać (25 listopada 2016 roku, 28 grudnia 2016 roku, czy może 5 grudnia 2016 roku bądź jeszcze inną umową).
(kserokopia umowy ramowej przelewu wierzytelności k. 14-20, kserokopia porozumienia nr 1 k. 22, kserokopia aneksu k. 21, kserokopia wydruku k. 23, kserokopia wezwania do zapłaty po przelewie wierzytelności k. 36)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zasadny okazał się zarzut braku legitymacji czynnej powoda, powód nie wykazał bowiem swojego uprawnienia do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikająca z zawartej przez pozwaną w dniu 5 października 2014 roku umowy pożyczki. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) Finanse Sp. z o.o. w G., nie złożył bowiem załącznika do umowy cesji wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem w dniu 25 listopada 2016 roku, zaś w pozwie zgłoszone zostało twierdzenie, że to na podstawie właśnie wówczas zawartej umowy wierzytelność miała zostać przeniesiona na cesjonariusza.

Powód załączył w poczet materiału dowodowego wyłącznie przedmiotową umowę cesji, nie wykazując jednak, że przedmiotem cesji była wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem od pozwanej. Podkreślić należy, że kserokopia wydruku złożonego przez stronę powodową i znajdującego się na karcie 23 akt sprawy, a mającego dowodzić objęcie umową przelewu również wierzytelności stanowiącej źródło roszczenia pozwu, jest zbyt mało szczegółowa i czytelna. Jak już wcześniej wskazano, wydruk ten zawiera dane pozwanej, a także najprawdopodobniej dane dotyczące zawartej przez nią umowy pożyczki nr (...). Na wydruku nie wskazano jednak czy jest on wyciągiem z załącznika zawierającego wykaz wierzytelności będących przedmiotem przelewu, a ponadto nie wskazano jakiej umowy przelewu taki wyciąg z wykazu miałby dotyczyć czy też jakiego porozumienia do umowy cesji – kiedy zawartego i pomiędzy jakimi stronami; nawet przy założeniu, że jest to taki właśnie wyciąg i tak nie wiadomo z jaką umową należy go powiązać. Podkreślić w tym miejscu należy, że w pozwie zgłoszono twierdzenie faktyczne, że wierzytelność przeciwko pozwanej została przeniesiona na powoda na podstawie umowy ramowej i porozumienia z dnia 25 listopada 2016 roku, twierdzenie to nie zostało jednak udowodnione, a poza tym budzi ono uzasadnione wątpliwości w świetle innych dokumentów złożonych przez powoda wraz z pozwem. Powód złożył do akt sprawy także kserokopię aneksu z dnia 28 grudnia 2016 roku do porozumienia, z którego wynika, że załącznik nr 1 do tego aneksu miał określać wierzytelności będące przedmiotem przelewu, ale przed wszystkim złożył kserokopię wezwania do zapłaty „po przelewie wierzytelności”, z którego wynika, że wierzytelność przeciwko pozwanej miała zostać przeniesiona na powoda na podstawie zupełnie innej umowy cesji – umowy z dnia 5 grudnia 2016 roku, której nie załączono do akt sprawy. W konsekwencji Sąd nie był w stanie ustalić czy wydruk z karty 23 akt sprawy jest załącznikiem i do jakiej ewentualnie umowy, przez co dokument ten nie mógł być nieprzydatny do rozpoznania sprawy, a na pewno nie wykazał nabycia konkretnej wierzytelności przez powoda. Przedmiotowy załącznik nie został w jakikolwiek sposób powiązany z umową sprzedaży wierzytelności zawartą w dniu 25 listopada 2016 roku, nie wiadomo zatem, czy dotyczy tej właśnie umowy, czy też może zupełnie innej. Strony umowy cesji mogły przecież zawrzeć ze sobą szereg tego typu umów, a skoro tak, to powinnością tych podmiotów było takie oznaczenie załącznika, aby nie budziło wątpliwości, iż dotyczy on tej konkretnej umowy złożonej w poczet materiału dowodowego. Podkreślić przy tym należy, że w przypadku podmiotów jak powód, masowo skupujących wierzytelność, nabycie konkretnej wierzytelności winno być wykazane ponad wszelką wątpliwość. Niestaranne przygotowywanie dokumentów przez zawodowych pełnomocników musi rodzić i rodzi swoje procesowe konsekwencje.

Powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył konkretną wierzytelność względem pozwanej stanowiącą źródło dochodzonego pozwem roszczenia. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (w pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B.

K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c., Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia, jako spóźnionych. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Jedynie na marginesie wskazać należy, że strona powodowa nie udowodniła również samego żądania pozwu. Poza złożoną umową pożyczki (w istocie umową o kredyt konsumencki), powód nie złożył żadnego dowodu, w oparciu o który dałoby się zweryfikować dochodzoną pozew kwotę. Nie sposób przy tym nie zauważyć, iż nawet w uzasadnieniu pozwu brak jest jakichkolwiek danych i twierdzeń faktycznych, co do sposobu wyliczenia dochodzonego zadłużenia, tak w zakresie kapitału, jak i odsetek. Powód nie wskazał nawet dat i kwot, od których odsetki te wyliczono, tym samym brak jest możliwości jakiegokolwiek weryfikacji prawidłowości wyliczenia, zwłaszcza wobec tego, że do umowy nie załączono harmonogramu spłat (nie wiadomo kiedy spłata pożyczki miała się rozpocząć ani zakończyć, wiadomo jedynie, że pożyczka miała być ona spłacona w 45 tygodniowych ratach). W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należało, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozew, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości. Koszty poniesione przez pozwaną wyniosły łącznie kwotę 900 zł i obejmowały koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego, ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm. wyn. z Dz. U. 2016, poz. 1667).